

Des del carrer

HÈCTOR I SÍLVIA ORGANITZEN CONVIVÈNCIES CRISTIANES PER A JOVES

«La vida cristiana també té una vessant més lúdica i divertida»

Samuel Gutiérrez

«Conviu amb Ell.» Així es diu l'engrescador projecte que la parella formada per Hèctor de Arriba i Sílvia Ruzo acaba de posar en marxa. Des de la seva pròpia experiència de conversió, se senten cridats a oferir als joves d'avui espais per a la descoberta i la vivència alegre de la fe. Hèctor i Sílvia són animadors socio-culturals i col·laboradors de la delegació de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona. El seu projecte de convivències per a joves en clau evangelitzadora neix com a resposta a la mateixa crida de Jesús. Qui estigui interessat a contactar-hi pot fer-ho trucant al telèfon 636 647 727 o a través del correu electrònic conviuambell@gmail.com.

Quina és la història d'aquest nou projecte laboral que esteu engendrant?

Tot va començar quan l'escola Josep Tous de Barcelona es va posar en contacte amb la Delegació de Pastoral de Joventut de l'arxidiòcesi de Barcelona per demanar suport en l'organització d'unes convivències cristianes per a l'alumnat d'ESO. Va ser llavors quan el delegat de Joventut, Mn. Bruno Bérchez, ens va proposar crear aquestes convivències amb un objectiu clarament evangelitzador i alhora lúdic.

En què consisteix exactament la vostra proposta?

El nostre programa d'activitats pretén arribar als adolescents de tres maneres diferents: Oració, Testimoni i Vivència. La combinació d'aquestes tres eines fa que tinguin espais de pregària, convivència amb els companys i activitats lúdico-reflexives.

Per què heu volgut que el pro-

jecte sigui tan clarament evangelitzador?

A causa de les nostres conversions ens hem vist impulsats a seguir els ensenyaments de Jesús: «Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat» (Mc 16,15). Avui dia hi ha la tendència a pensar que no es pot viure la fe des d'una vessant lúdica. I això no és veritat. La vida cristiana també té una vessant més lúdica i divertida. Jesús ens ha portat una gran notícia. Hem d'estar feliços i viure la fe des d'aquesta convicció!

Com enteneu l'educació?

Pensem que un bon educador és aquell que dóna exemple d'allò que vol ensenyar, i en el cristianisme ha de ser igual. Nosaltres pretenem ser llum per a aquests joves i uns possibles referents per mostrar-los la vida en Crist. La finalitat de les convivències és fer-los veure

que ells també poden tenir aquest tipus de vida. I els resultats són molt positius. Així ho vam poder experimentar en les últimes convivències...

És important per a vosaltres con- jumar fe i feina?

Una vida cristiana no hauria de tenir moments de desconexió de fe. Per tant, combinar fe i feina és, per a nosaltres, una manera de viure plenament.

En el vostre cas, s'afegeix, a més, que sou parella... En quin sentit creieu que us pot ajudar aquest projecte a créixer i madurar la vostra vocació matrimonial?

La parella cristiana és com el foc, que ha de tenir com a centre Jesús. Has de posar-li fusta perquè es mantingui viu. Com més fusta li posis, més gran és farà l'amor a Déu, i per tant, més amor podràs donar a la teva parella. Les convivències, doncs, són la nostra fusta que manté viva una part d'aquest foc.

Rauxa

Adéu a la concentració?

La capacitat de concentrar-se és imprescindible per a l'activitat intel·lectual i per al desenvolupament d'una personalitat madura. Cal concentració per comprendre bé un text, una pel·lícula o per escoltar algú i mantenir-hi una conversa mínimament interessant. Aquesta capacitat, en graus diferents, la té tothom, però només es desenvolupa plenament si des de petits en fem un hàbit. Gràcies a aquest exercici, a mesura que creixem som capaços de concentrar-nos en una activitat o una idea i aprofundir-hi durant un temps relativament llarg sense dispersar el pensament. No són pocs els que constatem que cada vegada la concentració es fa més difícil, sobretot en les

generacions més joves. L'allau diària d'imatges, activitats, missatges i informació manté la persona en un estat de sobreestimulació constant. Es crea així un neguit del tot innecessari que defuig el silenci i l'estat de calma i busca desesperadament l'activitat per l'activitat. En aquest desfici algunes persones arriben a fer, aparentment sense dificultat, dues o tres activitats alhora, com ara llegir, escoltar música i conversar. Però per experiència sabem que cal una bona dosi de concentració per fer realment bé una sola d'aquestes activitats. Aquesta dispersió ens fa viure en la superficialitat i fa molt difícil el coneixement dels altres i d'un mateix.

Eduard Brufau

Pensant-ho millor

Núria Ferret i Canale

Orde de les Verges

Aneu (6):
ofereix

Em pregunto, et preguntes, com ser missioner en la vida quotidiana, oi? Avui m'agradaria parlar de l'ofrena del propi sofriment, tot i que és un tema delicat i a algú li pot costar d'entendre què té a veure això amb la missió. Tu, per exemple, què fas quan surts al carrer i trobes que fa fred, o calor, o plou? O quan tens gana o set i en aquell moment no pots menjar o beure? O quan et fa mal l'esquena, o el cap o el peu? O quan has de suportar aquella persona que et resulta pesadíssima, o algú t'ha fet alguna cosa que t'ha ferit greument? En una paraula, què fas amb el teu sofriment, el que tots tenim, el que ens arriba cada dia tant si ho volem com si no? El deixes perdre, el lences a la brossa? Si som a l'era del reciclatge!

Cal reutilitzar el sofriment. El sofriment —no cal que el busquis tu, perquè ja et vindrà sol— és una matèria primera magnífica per tal que Déu faci les seves meravelles en els altres, en tu, en el món. Junta-ment amb la pregària, és allò que Ell necessita per treballar... i tu, deixaràs que es perdi? No li donaràs l'oportunitat que prengui un sentit profund i insospitat? Tot allò que et ve i no ho vols, en lloc de rebutjar-ho, fugir-ne o ensorrar-te, acull-ho, pren-ho, abraça-ho i després retorna-ho a Déu, dóna-l'hi com un preciós regal que has embolicat potser amb les teves llàgrimes i el teu dolor.

Ofereix tot el que puguis, no deixis perdre res. Fa poc vaig llegir un article aparegut precisament a *Catalunya Cristiana*, que parlava d'un cristià egipci convertit de l'islam, el primer que s'ha atrevit a fer-ho públic i demanar que la seva religió cristiana consti en els seus documents. Està empresonat i ha estat torturat. I com ell, tants d'altres. Ho veus? Tu no has de patir tant per ser missioner. Et basta amb oferir amb generositat allò que, d'una altra manera, quedaria perdut: el teu dolor. Si fas això, el sofriment es farà lluminós i cobrarà un sentit nou. *Pensant-ho millor*, ara recordo unes carmelites descalces que conec. Tota la seva vida és pura ofrena per l'Església, pel món, per tu i per mi. En el silenci del claustre, són l'arrel d'aquesta planta que volem fer créixer: l'evangelització. Elles són, a exemple de santa Teresa de Lisieux, les primeres missioneres!